

Buurtfeest, augustus 1991

DE RAADSHEER
okt/nov 1991

REDAKTIE RAADSHEER

Tineke van Beers	
Hogerbeetsstraat 8	176404
Dieneke Biemans-van Bennekom	
Fagelstraat 25	174568
Mieke Koopman	
Joh. de Wittstraat 31	177524
Rita Liang-De Coursey (secretariaat)	
Fagelstraat 39	155886
Maarten Mentzel	
Joh. de Wittstraat 38	172570
Matthia Tacken	
Joh. de Wittstraat 57	154756
Arnoud v.d. Vorst	
Warmonderweg 25	173847

ILLUSTRATIES

Voorplaat omslag: Judith Tasseron
Arnoud van der Vorst

Verantwoordelijkheid:

De redactie is voor haar beleid achteraf verantwoording schuldig aan het bestuur van de vereniging.
Gesigeneerde artikelen komen voor rekening van de auteur. Ingezonden stukken kunnen worden ingekort.

De Raadsheer verschijnt vijf maal per jaar.

Redactie-adres : Fagelstraat 39
Copyright : Aan de redactie
Postgiro : 4193645 Vereniging
Raadsherenbuurt
te Leiden

BESTUUR VERENIGING RAADSHERENBUURT

Huib Bartels, penningmeester	176126
Fagelstraat 19	171635
Guus Onderwater, voorzitter	
Joh. de Wittstraat 26	170017
René Elkerbout	
Hogerbeetsstraat 8	173391
Rita de Coursey, coord. Raadsheer	
Fagelstraat 39	155886
Jeanne van de Ven	
Van Oldebarneveltstraat 20	172999
Maarten Vrieze,	
Joh. de Wittstraat 29	173115
Vincent Thunnissen, secretaris	
Warmonderweg 19	157252
Frans Vos J. de Wittstr. 19	171493

CONTACTPERSONEN IN DE BUURT

Contacten met de gemeente Leiden: René Elkerbout	
Hogerbeetsstraat 8	173391
Werkgroep Openlucht-theater: Tom van Leeuwen	
J. de Wittstraat 34	155997
OPA: René Elkerbout	
Hogerbeetsstraat 8	173391
Coord. 3-oktober maaltijd: Ans van Tilburg	
J. de Wittstraat 32	153431
Kraakwagen-ruilbeurs: Tineke van Beers	
Hogerbeetsstraat 6	176404
Centrale Meldingspost voor	
verhuizingen, geboortes e.d.: Winnie Vermeulen	
Joh. de Wittstraat 33 Vincent Thunnissen	155250
Telefooncirkel: Atie Van Wely	
Warmonderweg 27	170910
Depot boek 60 jaar Raadsherenbuurt; tevens	
Vereniging Vrienden van de Leidse Hout:	
Rob Mante	
Joh. de Wittstraat 3	154770

GEMENGD NIEUWS

Mist u sinds 3 oktober een glas of beker?

Op te halen bij Rita (Fagelstraat 39, tel. 155886) zijn:

2 zwart/wit glazen

2 glazen,

1 witte beker met vlinders

Af te halen

Eénpersoons houten bed + lattenbodem en matras; in goede staat.

W.D. Knibbe. Tel: 175495

Geboren

12 september 1991:

Juriaan Lucas Herman Aelvoet

Johan de Wittstraat 10

Wist U dat:

behalve Unicefkaarten in de "winkeltjes" bij Ans en Patricia ook allerlei cadeau artikelen te koop zijn.

Open alle dagen van de week, zolang het licht brandt. Kom langs, bekijk de handel, haal de folder.

Johan de Wittstraat 32 en 6, tel. 153431/154887

Overleden

Mw. M.L. Bomhoff-van Rijn, Johan de Wittstraat 58, overleed op 11 oktober 1991 op de leeftijd van 79 jaar.

Mw. Rita Maréchal, Fagelstraat 7, overleed op 11 juli 1991.

Dominee H.G. van Achterberg, Fagelstraat 21, overleed op 19 oktober 1991 op de leeftijd van 77 jaar.

Redactioneel

In het laatste nummer van een bekend weekchrift stond een uitstekend artikel van de Hongaarse schrijver Gyorgy Konrad (mijn tekstverwerker is helaas niet in staat de bovenpunctie van de Magyaarse naam af te drukken) over de grimmige soapoorlog in Joego-Slavië. Terecht stelt hij dat etnische minderheden meerderheden willen worden ten koste van andere minderheden, die zich meerderheden wanen. Nationalistische gevoelens kunnen alleen worden getolereerd als het om voetbalwedstrijden of ander sportprestaties gaat, in alle andere gevallen is het een heilloze weg naar intolerantie en bloedvergieten.

Kroaten, Serviërs, Slovenen en Bosniërs zijn net als andere volkeren, heen en weer geschoven ruitertjes geweest op een wereldkaart, die door de geschiedenis heen alle kleuren van de regenboog heeft vertoond. Het krampachtige uitdragen van een identiteit duidt volgens de schrijver juist op een identiteitscrisis en is daarom bij voorbaat ongeschikt om de vlag te voeren van een zelfstandige staat.

Oost Europeanen zijn krampachtig lichtgeraakt als het om hun identiteit gaat, misschien zoeken zij naar de heelwording van hun ziel die door het communisme verknipt is geraakt, maar als dit zoeken gepaard gaat met separisme, onverdraagzaamheid en het aanvallen van andersgestemden is er iets ernstig mis en is niet de ziel maar zijn de dragers verknipt.

Mondiaal denken is nooit het sterkste punt van Balkan-volkeren geweest, maar om die verwerpelijke houding met behulp van Rambo's en gepromoveerde criminelen kracht bij te zetten, zoals nu bij Serven en Kroaten plaatsvindt, overschrijdt alle grenzen. Zolang de derde partij, in casu overspelige generaals met behulp van partijdige vazallen nog voldoende kanonnevlees, wapens en militair materieel op de been kunnen brengen om de publieke, federale en Europese maning (minister Van den Broek inclusief) te weerstaan zal Joego-Slavië een triest produkt van diplomatiek falen blijven.

Terecht constateert Konrad dat Oost Europa met een monoculturele desintegratie doende is en West Europa met een multiculturele integratie, maar wat en wie heeft scherpere tanden. Waar gehapt wordt ontstaan winkelhaken of in het ergste geval, hakenkruizen.

Europa let op Uw saeck, politieke zwakte maakt van de EG een reus met lemen voeten en die voeten zijn hard nodig om in de toekomst met twee benen op de grond te blijven staan.

Stichting Krisisopvang Jongeren

Regio Leiden is een erkende vrijwilligers organisatie die opvang biedt aan meisjes van 12 t/m 23 jaar.

Wij zoeken met spoed voor de MEIDENGROEP: (voorheen het Meidenopvanghuis):

MEDEWERKSTERS

(minimaal 20 jaar)

- voor 24 uur per week incl. slaapdiensten.
- opleiding niet vereist *ervaring wenselijk*
- de functie is onbetaald met de mogelijkheid tot een reis- en/of oppaskosten vergoeding.

Voor meer informatie meidengroep:

tel. 071-124656

Een ander artikel, van minder belang weliswaar, dat mijn aandacht trok, recenseerde het zojuist verschenen deel drie B van Venema's schimpwerk "Schrijvers, uitgevers en hun collaboratie". Dit bijna driehonderd pagina's tellend deel gaat uitsluitend over de schrijver Vestdijk en zijn houding ten opzichte van de bezetter in de Tweede Wereldoorlog. Blijkens het artikel in de literaire bijdrage van een gerenommeerd dagblad zijn de krenten de pap niet waard. Venema graaft veel maar het wordt niet meer dan een molshoop. Zoals aan velen bekend, was Vestdijk in het dagelijks leven een schuwe onzekere man. Een auteur die zijn "handen vol had" aan het dagelijks bestaan en in de wereld van zijn boeken een thuisplaats had. Ontegenzeggelijk een erudiet, uiterst belezen en bemuziekt, maar toch behept met een aarzeling om het leven met open vizier te bekampen. Een man met een groot inlevings-vermogen, humoristisch maar beperkt in het boven zichzelf uitstijgen, zoals blijkt uit het weinig heldhaftig gedrag ten opzichte van de Duitsers, kruimelcollaboratie en de toezegging zich bij de kulturkamer te zullen aanmelden. Een gecompliceerd mens die Vestdijk, geen held, ook geen echte meeloper. Los van het voorgaande was er nog iets opvallends in zijn karakter, hij had mijns inziens iets cynisch in zijn aard, een facet waarover weinig is geschreven.

Wie enigszins belezen is proeft in sommige romans een duidelijke minachting van de schrijver voor zijn publiek, een tekort aan respect voor zijn lezer, maar wie ben ik, die dit mag neerpennen?

In het verleden heb ik eens zijn roman "De ziener" spinnijdig in de hoek gesmeten. Het cynisme waarmee dit werk geschreven was ging me te ver. Negatieve emoties bij de toehoorders opwekken schijnt ook tot de schone kunsten te behoren, mijn stijl is het niet.

Los van mijn persoonlijke mening, kan gesteld worden dat het kwaadaardige in het karakter van Vestdijk wel degelijk aanwezig was, getuige het feit dat hij Ans Koster, zijn vrouw, na een hersenattack urenlang op de grond liet liggen voordat hij op aandringen van vrienden, de dokter waarschuwde. Een verwerpelijke houding, waarvan de ware beweegredenen wel altijd in het duister verborgen zal blijven. Bovenstaande heeft meer met het menszijn te maken, dan de aantijgingen van Venema.

Een aangenaam buurtblad toegewent,

Arnoud van der Vorst

Vriendschaps-brood

Benodigdheden:

200 gr. suiker
200 ml. melk
125 gr. bloem

1ste dag even roeren
2de dag even roeren
3de dag even roeren
4de dag toevoegen: 250 ml melk
125 gr bloem
200 gr suiker

5de dag even roeren
6de dag even roeren
7de dag even roeren
8ste dag even roeren
9de dag toevoegen: 250 ml melk
125 gr bloem
200 gr suiker

Verdeel na deze toevoeging de hoeveelheid over 4 bakjes en geef er 3 van weg, het 4de bakje is voor jezelf.

10de dag 150 ml olie
3 eieren
250 gr bloem
1 eetlepel bakpoeder
1 theelepel kaneel
1 theelepel zout
200 gr suiker
100 gr noten of rozijnen

Bakken in tulband of 2 cake-vormen. De vormen wel invetten. Bestrooien met suiker. Ca. 40 á 45 minuten bakken op 170 graden of stand 3-4. Ik wens U veel bakplezier!

Dieneke Biemans-van Bennekom.

Bestuursmededelingen

Het nieuwe bestuur is zo'n beetje op gang gekomen. De eerste feesten zijn georganiseerd, en al doende is een stoelendans uitgevoerd. Guus Onderwater nam afscheid als voorzitter, en Rob Grootenhuis nam de hamer over; bij het sluiten van het kasjaar zal Frans Vos het penningmeesterschap overnemen van Huib Bartels; Vincent Thunnissen, tenslotte, is opvolger van de in maart vertrokken Yvonne van der Werff. (Hopelijk zullen in de colofon van de volgende Raadsheer al deze veranderingen zijn verwerkt.)

Wat heeft dat nieuwe bestuur totnutoe zoal gedaan? Wel, er zijn drie feesten georganiseerd. Die liepen gesmeerd, maar dat ligt natuurlijk gewoon aan de buurt. Feestjes organiseren vraagt ervaring en op onderdelen mis je die in het begin; maar uiteindelijk maakt elk feest zichzelf.

Daarnaast is het bestuur natuurlijk ook heel serieus bezig. Met wat regel en gebel zijn de bekende straatwerkzaamheden (Hoogerbeetsstraat, Van Oldenbarneveltstraat) eindelijk afgerond.

Een hik in de oud-papier-afhaal (OPA, in bestuursjargon) is inmiddels opgelost. Tenslotte probeert het bestuur links en rechts wat nieuws. In de jaarvergadering was al geopperd wat meer te doen met/voor de oudere buurtgenoten. Recent is daar wat vaart in gekomen, en met een beetje goede wil kan in 1992 een begin worden gemaakt met heel gewone buurthulp. U hoort binnenkort van ons!

Minder florissant loopt het initiatief met de Gereedschappenbank (zie vorige Raadsheer). Het simpele idee van onderlinge uitleen van dure machines heeft nog geen respons. Heeft iedereen al zijn eigen adresjes?

Het nieuwe bestuur gaat zijn eerste winter in, maar waakt ervoor die slapend door te brengen.

Vincent Thunnissen

Een bijzonder vakantie-weekend

Wat doe je als je wordt uitgenodigd voor een zeilweekend?

Dan zeg je natuurlijk meteen "Ja, leuk!!! Wanneer gaan we en waar gaan we naar toe?" Het weekend wordt vastgelegd, maar over het reisdoel geen mededelingen.

En wat doe je als je een week vóór vertrek een brief ontvangt met daarin de mededeling dat je op de afgesproken dag, op een zeker tijdstip op het station van Alphen aan den Rijn moet zijn, vanwaar je door een "ietwat louche, doch uiterst betrouwbare chauffeur" zult worden gebracht naar een "nu nog geheime jachthaven alwaar wij elkaar in de havenkroeg zullen treffen"? Dan zorg je natuurlijk op tijd in Alphen te zijn!

Die bewuste donderdag loopt alles perfect: NS levert ons volgens dienstregeling in Alphen af, waar de chauffeur op ons staat te wachten; een uur later het blijde weerzien met onze vrienden en scheepshond Doeke op het terras van de jachthaven in ... Naarden.

"Na een enkel welkomstdrankje (de chauffeur zal wel dorst hebben) varen wij weer vlot het zeegat uit om, na een mooie avondtocht, een der meest pittoreske steden van Nederland aan te doen. In dit nu nog geheime (ja, ja!!) stadje zullen we gezamenlijk de avondmaaltijd, al dan niet aan boord, gebruiken."

We zijn benieuwd wat ons allemaal te wachten staat.

De eerste avondtocht is, zoals beloofd, prachtig. Bij een ondergaande zon varen we langs Pampus naar Muiden. Het stadje binnenvarend passeren we het Muiderslot, dat als een vesting aan de monding van de Vecht ligt. We overnachten in de jachthaven aan de voet van het slot, temidden van grote zeiljachten. Minzaam groetend bekijken sommige eigenaren onze eenvoudige boot. Als we 's-avonds in Muiden gaan eten en het zoveelste glas heffen op een bruisend weekend, waakt hond over boot en goederen. We vertellen over alle gissingen die naar aanleiding van de brief gemaakt zijn. Muiden was er niet bij! De vrienden vertellen over hun zeiltocht van Friesland via Giethoorn en de Randmeren naar Naarden.

Een bezoek aan Muidens bekendste café vormt de afsluiting van deze eerste avond. Het is al vreselijk laat als we terugzijn in de jachthaven. Na enig passen en meten aan boord vallen we alle vijf als een blok in slaap; vrijdagochtend worden we gewekt door een brandende zon op het dekzeil.

Na ontbijt aan boord en boodschappen in het stadje brengen we een bezoek aan het Muiderslot en de aangrenzende kruidentuin. Onder leiding van een gids zien we een aantal kamers van het kasteel; we krijgen ruimschoots de tijd om alles op ons te laten inwerken en door de informatie van de gids krijgen we een aardig beeld van het leven in de zeventiende eeuw.

Aan het begin van de middag vertrekken we uit Muiden. We passeren de sluis en varen de Vecht op. De wind is gunstig; we bereiken al spoedig Weesp. De Vecht slingert zich door het land; we genieten van de prachtige uitzichten over het polderlandschap. Vanaf Vreeland wordt het landschap bosrijker. We passeren de landhuizen en buitenplaatsen waar de Vecht zo beroemd om is. Overal bloeien hortensia's langs de waterkant. We genieten volop. In Loenen wordt even gepauzeerd om proviand aan te vullen en een krant te kopen. Er worden plannen gemaakt waar we de nacht zullen doorbrengen. Gaan we richting Loosdrecht en brengen we de rest van het weekend in die contreien door, of gaan we via Breukelen richting Amsterdam? De keuze is snel gemaakt: we gaan naar Amsterdam! Deze vrijdagavond zullen we nog door Breukelen varen en na Breukelen een plekje voor de nacht zoeken. Aldus geschiedde. In Breukelen verlaten we de Vecht en via een heel smal vaartje verlaten we dit stadje. De drie bruggen die we hier moeten passeren worden door één brugwachter gedraaid. Per fiets rijdt hij van brug tot brug met ons mee. We steken het Amsterdam-Rijnkanaal over en komen in een kleine vaart. Hier moet nog een brug gepasseerd worden, een spoorbrug in de lijn Amsterdam-Utrecht. De seinwachter deelt ons mee dat na ongeveer een kwartier de brug voor ons gedraaid zal worden; er moeten eerst nog een paar treinen passeren, waaronder een internationale trein. Voor één van de reisgenoten, lid van de Nederlandse Vereniging van Belangstellenden in het Spoor- en tramwegwezen, is deze passage een unieke ervaring. Een spoorbrug die voor één zeilboot geopend wordt, en dat nog wel in één van de drukste spoortrajecten van Nederland. Er blijkt inderdaad een pauze in de treindienstregeling te zitten, waardoor de brug voor ons geopend kan worden en wij onze tocht kunnen voortzetten. We vinden al ras een fraaie aanlegplaats. De hond mag een tijdje aan de wal spelen en stoeien, terwijl een heerlijk avondmaal wordt bereid. Moe van het buiten zijn en van de vele indrukken gaan we vroeg slapen. Wat zal zaterdag brengen?

Zomerfeest

De buurt was na het verregende zomerfeest van vorig jaar bijna vergeten hoe leuk het kan zijn om na de vakantie een dagje actief door de buurt rond te lummelen met een sapje en een hapje toe. De opkomst was een tikje mager, het plezier extra groot.

Wil je actief zijn, dan moet je goed kunnen uitslapen. Zo kwam het dat je pas aan het begin van de middag kon merken dat er iets stond te gebeuren. In het Leidse Hout zag je bekende gezichten die met sierlijke bewegingen zilverkleurige (en levensgevaarlijke) ballen op het zandpad wierpen. Zou het hier wellicht om het traditionele pètanques-toernooi gaan? Jazeker: het waren buurtgenoten, die naarmate de tijd verstreek hun ontspannen gedrag verruilden voor een zeker fanatisme. Want iedereen wist dat er een wisselbeker op het spel stond, en dan wil je wel. Veel later is uitgevonden wie die wisselbeker in bewaring hield, en heeft in grote eenvoud en zonder pers en publiek de prijsuitreiking plaatsgevonden. Laat ik nu opnieuw vergeten zijn wie de winnaar van 1991 was! Dat wordt weer zoeken, volgend jaar.

Over actief gesproken: er was ook een heuse Raadsherenloop. Die startte op een ander punt dan was afgesproken, dus een enkel kind moest naar de staart van het reeds vertrokken peloton worden gestayerd. Ook was er een bekende trimmer, die gewoon vijf minuten later startte, vertrouwend op zijn sterke en opgewekte karakter. Die Raadsherenloop bleek overigens geen kattenpis: liefst 2,5 km voor kinderen én volwassen buurtgenoten, en 5 km voor de excellenten onder ons. Velen gingen zegevierend door de finish, want de wedstrijdleiding had het veld van pakweg 30 mensen naar kunne en leeftijd in wel 6 wedstrijdklassen verdeeld. Dat was er toch nog één te weinig, want volstrekt ten onrechte werd meneer Franke zonder beker naar huis gestuurd.

Tot slot een zonnige borrel, gelardeerd met serieuze (een schaaksimultaan) en minder serieuze (kinderspelletjes) activiteiten. Rond zessen was het zoeken naar je eigen kind, want ieder was geschminkt en bovendien gehuld in een (niet kleurvaste en vlot krimpende) Raadsheer-T-shirt. Van die winkeldochters zijn we af! Tot volgend jaar.

Vincent Thunnissen

Buurtfeest, augustus 1991

Zaterdag. Ontbijt aan boord. Doeke, de scheepshond, wordt uitgelaten; er wordt met haar gespeeld en ze mag hollen en rennen zoveel ze wil. Aan boord slaapt ze meestal in het vooronder, of ze speelt in de kuip temidden van schoten, benen en bagage.

Amsterdam is vandaag het reisdoel. We keren terug in de richting van Breukelen en varen op de motor een stukje over het Amsterdam-Rijnkanaal richting noorden. Er is veel beroepsvaart, waardoor er op het kanaal veel golfslag is. Gelukkig bereiken we al snel aan bakboord een vaart die naar Abcoude leidt, de Angstel. De zeilen worden gehesen, de motor gaat uit. Ondertussen wordt er koffie ingeschonken en genieten we opnieuw van de stilte en het prachtige landschap.

In Loenersloot passeren we het slot met zijn fraaie bijgebouwen. De kleine slotbrug wordt voor ons opgehaald. In het dorp kijkt men ons met verbaasde blikken na; blijkbaar komt hier niet vaak een zeilboot voorbij.

Door de hoge bomen moeten we erg oppassen dat het vaantje niet in het gebladerte blijft steken. Soms moeten we met ons allen op één gangboord zitten om op die manier de bomen te omzeilen. Het gaat steeds goed. Donkere wolken en een enkele regenbui lijken de dag somber te maken. Als we in Abcoude aankomen klaart het gelukkig op en de rest van de dag schijnt de zon volop. In Abcoude worden inkopen voor de rest van het weekend gedaan: de lunch, een broodje om zes uur en een barbecue rond middernacht.

Wat staat ons in Amsterdam allemaal te wachten? We zijn heel nieuwsgierig. Om Amsterdam te bereiken kiezen we de route via het Gein, de Gaasp en de Weesper Trekvaart. Het Gein is een prachtige vaart, die bereikt wordt via een heel smal kanaaltje in Abcoude en wederom een spoorbrug. Opwinding bij één der reisgenoten. Het vaantje blijft in een boom hangen. Helaas! We varen langs een paar molens en fraaie huizen. Het water is hier erg schoon en dus wordt er gezwommen. Ook de scheepshond gaat te water. Al zwemmend gaat ze achter ballen aan. Als ze later op de middag zwemmende kinderen ziet, is ze bijna door het dulle heen en wil ze weer te water. Aan het eind van de middag varen we door de buitenwijken van Amsterdam. Nieuwbouw en industrieterreinen. Saai!! Als we vlak bij het Amstelstation de Amstel opvaren, maakt een grote ontroering zich van ons meester: met de boot in Amsterdam aankomen! Wat een ervaring! We passeren allereerst de Berlagebrug, varen langs het Amstelhotel en zien in de verte het Muziektheater. We zien Carré voorbijglijden en de

Magere brug. Terloops wordt door een vriend gevraagd of we misschien zin hebben om vanavond gevierden naar "Les Misérables" te gaan. Als verrassing tijdens het bezoek aan Amsterdam had hij kaarten voor deze musical gereserveerd! Ook vriendin, die van niets wist, is beduusd. Vlakbij in de Nieuwe Herengracht leggen we aan. Hond mag wandelen en spelen. We zorgen dat ze zó moe is, dat ze tijdens ons bezoek aan Carré rustig aan boord slaapt. Wij eten ons zes-uur-broodje en maken toilet voor het theater. Om de tijd te doden varen we nog een stukje over de Amstel; we vinden een geschikte plek om de boot af te meren voor deze avond. "Les Misérables" is een schitterende voorstelling; vooral na de pauze is het heel spectaculair.

Tegen middernacht is het spektakel voorbij en lopen we zeer voldaan naar de boot terug. We laten eerst de hond nog wat wandelen en beginnen vervolgens aan een nachtelijke boottocht door Amsterdam. Met gestreken mast varen we door het oude centrum van de stad: Keizersgracht, Reguliersgracht, Prinsengracht. We vinden een prachtige steiger om aan te leggen voor de beloofde barbecue. Het is een zwoele nacht, bij uitstek geschikt voor deze maaltijd. We besluiten na de barbecue Amsterdam te verlaten. Via de Leidsegracht en de Van Lennepkade komen in de nieuwere wijken van Amsterdam; het oude centrum laten we achter ons liggen. Jammer, maar het was een uniek

3 Oktoberfeest

Een Leids feest, en daardoor ook een buurtfeest.

Als alle jaren was de opkomst: groot en hongerig. Zo hongerig zelfs, dat alles schoon opging. Binnen de Leidse horeca gaan wij thans over de tong als de buurt met de beste eters.

Hoe weet die horeca dat? Wel, dit jaar was de hutspot besteld bij slagerij Van der Zalm (in de Lange Voort) teneinde de vaste kokers en kooksters eens een vrije 3 oktober te gunnen. Zo op het oog wat minder huiselijk, maar daarom nog niet minder gezellig en lekker. Van der Zalm heeft goed werk verricht, en dat het te weinig was lag aan de organisatoren. Tot 12 jaar waren de kinderen als halve eter gerekend, en een beetje ouder weet dat je dan een gruwelijke fout maakt. Excuus!

Wat gebeurde er nog meer? Ach, het ging een beetje regenen. De lampionnoptocht van verklede kinderen moest daarom in ras tempo worden afgewerkt. Niks geen rondje door de buurt, maar gehaast een eindje door de Fagelstraat: even heen, even terug en dan weer gauw droog onder de marktten. De geëerde jury slaagde er in die chaos toch in te bedenken welke kinderen er ietsje leuker uitzagen dan andere. Veel prijzen (meer zelfs dan de jury wist), veel verwarring, en veel plezier. Jammer overigens dat de jury die 11-jarige travestiet niet als deelnemer herkende: zo goed verkleed, dat je niet zag datti verkleed was.

En dan was er de aapjesman met mini-orgel. Ook hij had last van de miezer, maar deed zijn best. Hij had als niet bestelde extra zelfs een vrouwelijke collega meegetroond uit de binnenstad: twee orgels dus, die toen de miezer wegtrok er nog even fors tegenaan gingen.

De laatste pannen werden leeggeschraapt, de kampeerafwas naar huis meegetroond en dat was dat.

Wat is er eigenlijk lekkerder dan hutspot, een fles rode wijn en wat ouwehoeren onder het doek van een marktten?

Vincent Thunnissen

inziens niet direct aan de spoorlijn maar werden bijna onmerkbaar door kleine perrons vertegenwoordigd.

De reputatie in het westen van het reusachtige, honderden meters diepe Baikalsee was enigszins geknakt door het verhaal dat het water vervuild werd door de omringende papierindustrieën.

Rijdend langs de oevers van de langgerekte oneindige watervlakte, die omringd werd door de nevelige silhouetten van bergen, zag ik noch fabrieken, noch kleine havens of aanlegsteigers. Er was slechts de eenzaamheid van kale oevers, kleine stranden met grijs zand, en moerassige kwelders. Hier en daar stonden huizen en passeerden we een enkel klein station met een wijde uitwaaiing van rails. Starend naar de vervagende lijnen in de matte spiegeling van het water met de silhouetten van kleine boten in de verte, besefte ik weer de onmogelijkheid om de schakels te verbinden tussen de realiteit van mijn aanwezigheid in de trein, kijkend naar het geografisch fenomeen van dit waterlichaam en het vastleggen van het panorama in mijn verbeelding. Meer dan een uur volgde de lange trein de oevers aan de zuidkant van het 636 kilometer lange meer, soms rijzend op de flanken van kalme hellingen, dan weer in de laagte op enkele meters van het water, dat bijna rimpelloos de begroeide kanten raakte.

Regelmatig zwepen zware stormen het water van het meer op, dat op sommige plaatsen een diepte heeft van 1500 meter. Bedrieglijke valwinden heeft men de melodieuze naam 'Sarma' gegeven. In de winter is de binnenzee met een dikke laag ijs bedekt en kunnen er auto's over de bevroren vlakte rijden.

Een eenzame speedboot scheerde over het water. Voortdurend passeerden er lange goederentreinen, die het uitzicht hinderlijk belemmerden. We kruisten een paar rivieren. Driehonderddertig waterlopen schijnen hun inhoud in dit molochbassin uit te storten. Hier en daar stonden armetierige groepjes bomen en verschenen er kleine dorpen met muisgrijze optrekjes. We passeerden een verlaten bouwterrein met een zinloze opeenstapeling van kadestenen.

Opvallend waren de goedogende datsja's, vakantiehuisjes met weelderig begroeide tuinen, die in grote aantallen in het landschap opdoken.

Er was een oponthoud in de plaats Slyudyanka. Er was een flink emplacement met een stationsgebouw, dat buiten mijn blikveld lag. Ik zocht vergeefs naar de contouren van het gehucht. Na een langer oponthoud dan normaal vervolgde de trein rustig zijn rails. We passeerden een kleine jachthaven. (wordt vervolgd)

bezoek! Het begint al licht te worden als we in de Nieuwemeersluis worden gesloten en in de Nieuwe Meer een aanlegplaats vinden bij een watersportvereniging. We slapen een paar uur, maar worden gewekt door de zon die op het dekzeil staat te branden.

Zondag, een prachtige dag.

We gaan huiswaarts. De Ringvaart van de Haarlemmermeerpolder en de Westeinderplassen zijn bekende wateren. Nagenietend van alle indrukken en alles wat we gedaan hebben, en na een laatste maaltijd, bereiken we het Braassemermeer. Nog even en we zijn terug in de thuishaven aan de Wijde Aa. Ik denk terug aan de eerste schreden die ik een paar jaar geleden vanuit deze zelfde haven op het zeilpad gezet heb. Wat heeft dat opgeleverd? Nieuwe horizons, Nederland op een andere manier zien, de Randstad ontdekken met nog zo heel veel stille plekjes, nieuwe vriendschappen! De eerstvolgende vakantie wordt in Nederland doorgebracht, zeilend!

We lopen ondertussen de thuishaven binnen. Scheepshond Doeke loopt opgewonden op het voordek heen en weer. Ze ziet dat ze weer thuis is.

We nemen weemoedig afscheid van elkaar. Dit weekend was een hoogtepunt van de zomer. Jammer dat het voorbij is!!

Een zeilende Raadvrouw

De heer Kleibrink met kleinkind, omstreeks 1978.
Foto Olaf Hendriksen.

zwarte vos zag. Op het moment dat ze, ongewild, het zeldzame dier zag, wist ze dat ze veroordeeld was om een gruwelijke straf te ondergaan. Zo was het al sinds mensenheugenis bepaald. De ongeschreven wetten van haar stam bepaalden, dat ze afscheid van haar familie moest nemen. Er volgde vrijwillige opsluiting in een verlaten hut op het heilige veld, van waaruit ze niet meer in de bewoonde wereld zou terugkeren. De straf, die alleen aan de veroordeelde bekend zou worden, bestond eruit dat ze door een donkere, lichtinstralende, absorberende, demonische gestalte werd meegevoerd naar het binnenste van de aarde, om haar vergeten taak in de onderwereld af te maken. Van die taak was ze zich, zonder het te beseffen, altijd bewust geweest. Mijn poging had succes, het tweede verhaal wist de herinnering aan de gespleten arts, die in zijn waan een emotionele verbinding met zijn patiënte tot stand wilde brengen, bij de blonde Marina te vervagen. De gesprekken die volgden in het overvolle compartiment maakten haar weer milder en ze stond me toe op de bank dicht tegen haar aan te zitten. Ik voelde de warmte van haar dijbeen door de stof van een blauwe pantalon heen en besepte mijn emotionele afhankelijkheid.

In de morgenuren arriveerden we op het grote station van Irkoetsk. De perrons werden ommuurd door stilstaande treinen. De lucht was helder. Van de stationsgebouwen was alleen het bovenste gedeelte van het roodwitte metselwerk van de gevel te zien. Even voelde ik iets van het magische van deze streek in de uithoek van de woudsteppe.

Op het perron, in de buurt van onze wagon was een stalletje waar brood en limonade te koop waren. Op de planken stonden grote platte blikken met kaviaar. De gedachte dat ik nog meer ruimte in mijn rugzak moest zien te vinden voor bagage, ook al was het kaviaar, weerhield me ervan een blik met de donkere kuit van de steur te kopen.

Na het ontbijt, dat bestond uit brood, drie plakjes cervelaatworst en een bakje met klonterige pap, die me teveel herinnerde aan gortebrij met vellen uit mijn jeugd, arriveerden we bij het Baikalmeer. In een handboek van Peter zag ik op kleine kaarten dat we de afgelopen dagen in een flits een grote hoeveelheid kleinere en grotere stations met soms onuitsprekbare namen waren gepasseerd. Hun bestaan was me niet opgevallen. Tot aan Ulan Ude, onze volgende belangrijke halteplaats, zouden we Kaya, Goncharovo, BaikalLug, Podkamennaya, Kultuk, Utulik, Baikalsk, Murino, Mysovaya, Posolskaya, Timlyuy, Selenga, Talovka en Tatuarofo niet aandoen. Veel plaatsen lagen mijns

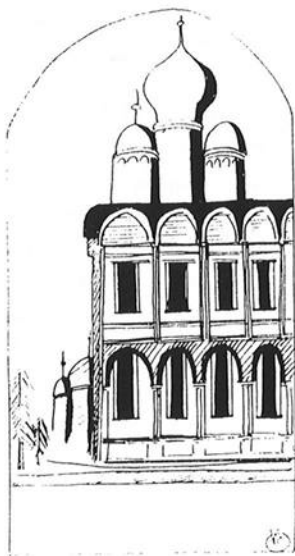
's Avonds was iedereen verzameld in onze coupé, behalve Anton en Mary die zich, de maaltijden uitgezonderd, veel afzijdig hielden van de groep. Pieter, een weinig pratende, jongensachtige Amsterdammer, en zijn vrouw Agnes, een stevig gebouwde, wilssterke ambtenares zaten nu ook bij ons in de coupé. Ik voelde mij geïnspireerd, al wist ik niet waarom, misschien omdat Marina dicht tegen mij aanzat, en vertelde een verhaal, waarin een denkbeeldige arts de hoofdrol speelde.

Zaterdag 9 september

De reacties op het merkwaardige verhaal liepen uiteen. Sommigen uit de groep reageerden tamelijk enthousiast, anderen waaronder Marina leken geschokt. Ze vond het verhaal luguber.

Ik voelde me na haar uitlatingen bijna schuldig, alsof iets in mijzelf morbide was waarvoor ik me moest schamen. Moet een schrijver zich beperkingen opleggen, zijn er wegen in zijn denkwereld die om afsluiting vragen, of zijn er gedachten vanuit een collectief en onbegrepen denkreservoir, die zich aan hem opdringen en met kracht zijn wereld binnendringen en erom vragen om opgeschreven te worden? Ik deed mijn best om haar gunstig te stemmen, ik was er bang voor dat ik iets van haar genegenheid zou verliezen. Jaren geleden deed ik uit angst beschamende concessies om de liefde vast te houden en om verlatenheid uit alle macht te voorkomen. Gezien het verleden moest ik mezelf nu voor deze concessie vergeven.

Snel probeerde ik haar stemming te veranderen en vertelde het geheimzinnige verhaal van de 'zwarte vos', over een vrouw, levend in een primitieve gemeenschap, die in het bos door de sneeuw lopend een

IN MEMORIAM HERMAN KLEIBRINK.

In de maand augustus is Herman Kleibrink overleden. Hij was 81 jaar oud.

Herman Kleibrink werd in 1910 geboren aan de Weesperzijde in Amsterdam.

In 1936 kreeg hij een baan als rekenaar bij de Sterrenwacht te Leiden en hij verhuisde van Heemsted waar hij toen woonde naar Oegstgeest. In 1938 verhuisde hij naar de Fagelstraat.

Herman Kleibrink is bekend als 'stadsfotograaf'. Hij maakte veel fotoboeken over Leiden.

Als filmer maakte hij vlak na de oorlog de film 'Strijd'. Dit is een speelfilm over de oorlogsjaren met in de hoofdrol een aantal toenmalige bewoners van de Raads-herenbuurt. De film is hier in de buurt voor het laatst vertoond op 5 mei 1980.

Al in 1938 probeerde Herman Kleibrink het initiatief te nemen tot gezamenlijke actie in de Raads-herenbuurt; hij probeerde mensen bij elkaar te krijgen voor de aanleg van een soort collectieve schuilplaats in verband met de dreigende oorlog.

In 1978 werd de buurtverniging uiteindelijk wel opgericht en (mede-)initiatiefnemer Kleibrink werd de eerste voorzitter, een functie die hij tot 1982 heeft vervuld.

Haring en wittebrood

Mijn affiniteit met de 3-oktoberfeesten is niet groot en dit zal naar alle waarschijnlijkheid wel zo blijven. Leidenaren kunnen daar verbaasd op reageren, omdat ze menen dat Carnavalvierders wellicht ook het haring-en-wittebroodfeest onder de knie zullen hebben.

Carnaval is van origine een feest dat zijn bestaansrecht ontleent aan het inluiden van de Rooms-katholieke Vastentijd. Nog drie dagen alle registers opentrekken en dan veertig dagen lang sober en ingetogen door het leven gaan.

Op Aswoensdag, de eerste dag van de vastentijd en tevens het definitieve einde van Carnaval (officieel de avond tevoren om 24.00 uur) wordt in alle café's en bij velen thuis zure haring en roggebrood geserveerd. Vlees eten is die dag taboe en daarbij zorgt zo'n haring voor een goede ontnuchtering. In de loop der tijden is helaas veel veranderd en zijn vele tradities vervaagd. Ook de relatie met de kerkelijke kalender wordt nog slechts door weinigen gelegd.

Is de haring aan het slot van de Carnavalsperiode een teken van nuchterheid, tijdens de 3-oktoberfeesten speelt hij een symbolische hoofdrol.

Er zullen, denk ik, weinig Leidenaren zijn die niet weten dat de Watergeuzen op 3 oktober 1574 de Spanjaarden uit hun stad verdreven. De bevolking was uitgehongerd en de door de bevrijders meegebrachte haring en wittebrood waren dan ook meer dan welkom. Het nuttigen van deze spijzen vormt een populair en belangrijk onderdeel van de jaarlijkse viering van Leidens Ontzet, dat echte Leidenaren geen jaar zullen overslaan.

Het was in 1950 dat onze geachte buurtgenoot, de heer Spoor, die deel uitmaakte van vele 3-oktober vereniging commissies, zijn vrouw vroeg een steentje bij te dragen aan het uitdelen van de haringen. Dit is traditioneel het werk van vrouwen, terwijl mannen voor de verdeling van wittebroden zorgen. Mevrouw Spoor voelde er aanvankelijk niet veel voor, want ze heeft een vreselijke hekel aan die zoutwatervis. "De lucht alleen al vind ik ook vreselijk. Dus ik dacht: dat is niets voor mij," zo vertelde ze.

Ze besloot niet toe te geven aan haar aversie en toch te gaan. In een grijs mantelpakje zonder schort, wel te verstaan. Maar met een krant, die ze in haar rok stopte, kon ze het werk wel aan. Blijkbaar beviel het haar zo goed dat ze is blijven helpen bij het uitdelen.

Transsiberiëreis (vervolg)

De aankomst is Krasnojarsk in Zuid-Siberië was weinig spectaculair. Zoals in veel plaatsen stonden we tussen lange treinen in. Er waren kleine gordijnen voor de ramen. Af en toe bogen zich nieuwsgierige gezichten achter het glas naar voren.

Het lezen van boeken ging me slecht af. Heel vaak was er beweging in de coupé, altijd was er wel iemand die kwam of ging, werd er thee gemaakt of werd het poeder van soep in mokken uitgestrooid en met heet water overgoten. Regelmatig kwamen er koekjes of snoepjes te voorschijn, schildte Betty appels of werden er gedroogde pruimen uitgedeeld. Met tussenpozen werd er met dobbelstenen gespeeld. Ik kwam tot de ontdekking dat de anderen zich beter met hun ravitaillering op het lange verblijf in de trein hadden ingesteld dan ik, die deze tekortkoming ongedaan trachtte te maken door regelmatig inkopen te doen op perrons en in de restauratiewagon.

In het zicht van de Mongoolse grens kon ik met de grootste moeite door mijn kleine voorraad roebels heen komen.

In Tajshet, de laatste stopplaats voor Irkoetsk aan het Baikalmeer, liep ik snel op het perron naar voren om de locomotief met de felgekleurde banden op de neus te fotograferen.

Aan het eind van de middag was het tijdsverschil met Moskou tot vijf uur opgelopen. Het ontbijt dat de afgelopen dagen steeds een uur vroeger werd geserveerd zou de volgende morgen om plusminus vijf uur klaarstaan.

's Avonds tijdens het diner stonden er kleine op penissen lijkende cakes op tafel waarover Marina en Betty zich bijzonder vrolijk maakten. Als voorgerecht kregen we schijfsjes tomaat met room. Het hoofdgedeelte bestond uit bleekgekleurde puree, rode kool en taai rundvlees. Koffie na.

Lena, onze zachtaardige en slanke begeleidster met haar oosterse blik en mooie witte tanden, die ze bij ieder glimlach duidelijk liet zien, nam afscheid. Deze keer droeg ze niet de witte pantalon die de contouren van haar slijpje liet zien. Ze vertelde dat we de volgende dag in Mongolië zouden arriveren en onze maaltijden met dollars moesten afrekenen. Blikjes met Chinees bier voor de prijs van een dollar waren al gedurende de gehele treinreis bij de 'purser' verkrijgbaar. Na het opraken van onze wijnvoorraad maakten we regelmatig van de diensten van de laconieke Chinees gebruik.

.....bleek bij nadere beschouwing een hete-luchtballon, waarmee de Leidse school "De Twee Sleutels" haar jubileum vierde.

Toen ze in 1989 vanwege gezondheidsredenen moest stoppen, had ze het persoonlijke record van 39 keer gehaald. Gedurende die jaren is ze aan de lucht wel gewend geraakt, maar gegeten heeft ze er nooit één. De sfeer en de gezelligheid waren voor mevrouw Spoor de belangrijkste redenen om zoveel jaren actief haringuitdeelster te zijn. Of ze ook nog een leuke anecdote weet te vertellen? Daar ontbreekt het haar niet aan. Een burgemeester die de vis met kop en al opat, het na afloop met alle haringuitdelsters koffiedrinken bij "De Turk" en de mensen die speciaal door haar bediend wilden worden. Zo was er een mijnheer die wist dat hij al 30 keer van haar vis had gekregen. Om dit heuglijke feit te vieren, tracteerde hij haar op een bos bloemen en chocolade. Mevrouw Spoor blijft het betreuren dat ze nèt niet haar 40-jarig jubileum heeft kunnen vieren. In huiselijke kring blijft men echter ieder jaar aandacht aan het feest besteden. En ik denk dat haar gedachten op 3 oktober 's ochtends vroeg, meermalen richting Waag zullen gaan

Matthia Tacken

Snoeien moet!

Wie meer wil weten over het snoeien van struiken en bomen kan een 8 bladzijden tellende handleiding voor het snoeien van struiken na de winter bestellen door f 1,50 over te maken op postbankrekening 3216458 t.n.v. Penningmeester Wijkcomité Vogelwijk te Leiden onder vermelding van "snoeigids".

Unicef: Groet een vriend - help een kind!

Temidden van het WAO tumult, waarin we vooral voor ons zelf en onze eigen rechten vechten en tussen alle collectes door voor kankerfonds, epilepsiebestrijding en diabetes hulp vraag ik uw aandacht voor Unicef:

Het kinderfonds van de Verenigde Naties. Ons allemaal bekend, zeker, maar ook gedaan? De kinderen gaan ons aan het hart, getuige de opmerking van een buurtcollectant dat veel meer gegeven wordt als de kinderen (mee) collecteren.

Via Unicef hangen de kinderen zelf bij u aan de bel! Unicef en de kinderen kunnen niet zonder ons. In ontwikkelingslanden versterken armoede en bevolkingsaanwas elkaar en Unicef probeert die neerwaartse spiraal te doorbreken. Veilig water is in een arm land het grootste probleem en de belangrijkste oorzaak van ziekten en kindersterfte. Slaan van waterputten, gezondheidsvoorlichting, stimulering van borstvoeding, leveren van ORS tegen uitdroging en inentingscampagnes tegen de zes fatale kinderziekten zijn o.a. Unicef actiepunten.

U hoeft uw steun voor Unicef niet in een collectebus te doen; donateur worden wel kan ook of U abonneren op een nieuwsbulletin. Koop gewoon Unicef wenskaarten! Goedkoper dan de kaarten in de molen bij Chic, AH of postkantoor (en mooier vind ik). En in de tijd die het kost om een leuke tekst uit te zoeken lukt het ook wel om zelf een persoonlijke te bedenken.

Mocht u al zo veel kaarten hebben, voor andere doelen aan de deur gekocht, bijvoorbeeld, dan heb ik nog een suggestie: Behalve dat u zich roert voor de kinderen die hun mond niet open kunnen doen, gebruikt u die kaarten voor hen die hun mond niet open mogen doen (Amnesty International, de mooiere voor de gevangenen en de lelijkerds voor de "bewaarders"). Die prachtige van Unicef zijn gewoon voor uw vrienden-daarmee betoont u zich voor de kinderen een goede buur!

Unicef: kans voor een kind (en Sint!)

Patricia Vermeer

Eind mei werd de buurt op een avond verrast door een vreemde verschijning boven het grasveld in de Leidse Hout. Het leek vanuit de Fagelstraat wel een buitenaards voertuig, maar